

Sygn. akt V ACz 171/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział V Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Stojek

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2017 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 21 listopada 2016 r., sygn. akt X GC 564/16,

postanawia: odrzucić zażalenie.

Sygn. akt V ACz 171/17

UZASADNIENIE

Zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z 21 listopada 2016 r., którym oddalono wniosek skarżącego o zwolnienie od kosztów sądowych, powód wniósł za pośrednictwem poczty elektronicznej. Wydruk zażalenia wniesionego pocztą elektroniczną został zamieszczony w aktach sprawy (k. 22).

Zarządzeniem z 15 grudnia 2016 r. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym wezwał powoda, by – pod rygorem odrzucenia zażalenia – w terminie tygodniowym usunął brak zażalenia przez jego podpisanie. (k. 24, 36). To wezwanie do usunięcia braku formalnego zażalenia doręczono powodowi w dniu 29 grudnia 2016 r. (k. 37).

W terminie, w jakim miało nastąpić usunięcie braku formalnego zażalenia, upływającym z dniem 5 stycznia 2017 r., powód w kilku pismach z dnia 29 grudnia 2016 r., jakie do Sądu Okręgowego również nadesłał pocztą elektroniczną, stwierdził, że podpisał zażalenie na postanowienie z 21 listopada 2016 r. Wskazał, po pierwsze, na zamieszczenie w zażaleniu podpisu przez zawarcie w piśmie procesowym nadesłanym pocztą elektroniczną słów „J. C.”, po drugie, na podpisanie pisma procesowego podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, przez co – jak podkreślił – zachodzi techniczna i prawna możliwość zweryfikowania, że jest nadawcą pisma procesowego (k. 38, 40, 41, 42, 43, 44, 47).

Najpewniej z uwagi na tę argumentację powoda Przewodniczący w Sądzie Okręgowym uznał, że zażalenie na postanowienie z 21 listopada 2016 r. zostało podpisane przez skarżącego, tym samym nie zawiera braku formalnego, o usunięcie którego powód został wezwany. Odwołując się bowiem do art. 126 § 5 k.p.c., w którym mowa jest o tym, że pismo procesowe wniesione za pośrednictwem systemu teleinformatycznego opatruje się między innymi podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, zarządził przesłanie akt Sądowi drugiej instancji z zażaleniem (k. 51).

Jednakże zażalenie na postanowienie z dnia 21 listopada 2016 r. zawiera brak formalny, gdyż nie jest podpisane, zaś termin do usunięcia tego braku upłynął bezskutecznie, bez względu na to, czy zachodzi podkreślana przez powoda techniczna i prawna możliwość zweryfikowania, kto jest nadawcą zażalenia bądź że zostało podpisane podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP. Zażalenie zostało bowiem wniesione za pośrednictwem poczty elektronicznej, to jest w sposób, którego ustawodawca nie dopuścił w postępowaniach cywilnych, gdyż spośród możliwych technicznie sposobów elektronicznego porozumiewania się z sądami wybrał tylko jeden, mianowicie ten, który wykorzystuje system teleinformatyczny obsługujący postępowanie sądowe. Zarówno gdy strona ma ustawowy obowiązek wnoszenia pism procesowych do sądu za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, jak i gdy korzysta z możliwości dokonania takiego wyboru, że pisma procesowe wnosić będzie do sądu za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, wówczas zawsze chodzi nie o jakikolwiek sposób porozumiewania się drogą elektroniczną, w tym pocztą elektroniczną, ale wyłącznie o jeden sposób, mianowicie o wnoszenie pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe.

Tylko wtedy pismo procesowe podpisane podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP byłoby podpisane w sposób odpowiadający wymogom prawa, gdyby wniesione zostało za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Przepis art. 126 § 5 k.p.c., o którym wcześniej była mowa, dotyczy bowiem wyłącznie sposobu podpisania takiego pisma procesowego, które zostało wniesione za pomocą systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe. Natomiast nie reguluje kwestii podpisywania pism, które strona w sposób niedopuszczony przez ustawodawcę wnosi do sądu wprawdzie drogą elektroniczną, ale poza systemem teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. Bierze się to stąd, o czym była już mowa i co należy podkreślić, że ustawodawca spośród możliwych dróg elektronicznego porozumiewania się z sądami wybrał tylko jedną, mianowicie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, poza którym nie dopuścił do skutecznego wnoszenia w cywilnych postępowaniach sądowych pism procesowych drogą elektroniczną.

Żeby to wyjaśnić, trzeba zwrócić uwagę na treść wchodzących w grę przepisów postępowania cywilnego i zmiany dokonane w nich w ostatnich latach.

Z dniem 3 maja 2012 r., na mocy art. 1 pkt 14 lit. b oraz art. 11 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 233, poz. 1381), do art. 125 k.p.c. został dodany § 2¹ w brzmieniu: „Jeżeli przepis szczególny tak stanowi, pisma procesowe wnosi się za pomocą systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe (drogą elektroniczną). Jeżeli przepis szczególny przewiduje, że pisma wnosi się wyłącznie drogą elektroniczną, pisma niewniesione tą drogą nie wywołują skutków prawnych, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu.” Zgodnie z art. 1 pkt 1 lit. a oraz art. 13 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 218 z późn. zm. (dalej: ustawa zmieniająca z dnia 15 stycznia 2015 r.), z dniem 1 lipca 2016 r. przepis art. 125 § 2¹ k.p.c. uzyskał nową treść: „Jeżeli przepis szczególny tak stanowi, pisma procesowe wnosi się za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe (system teleinformatyczny). Jeżeli przepis szczególny przewiduje, że pisma wnosi się wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, pisma niewniesione za pośrednictwem tego systemu nie wywołują skutków prawnych, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu.” Jednakże na skutek kolejnej interwencji ustawodawcy (art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 1311 z dnia 7 września 2015 r.; dalej: ustawa zmieniająca z dnia 10 lipca 2015 r.) dokonana została następująca zmiana art. 125 § 2¹ k.p.c. Przepis ten uzyskał treść: „Jeżeli przepis szczególny tak stanowi albo dokonano wyboru wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, pisma procesowe w tej sprawie wnosi się wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Pisma niewniesione za pośrednictwem systemu teleinformatycznego nie wywołują skutków prawnych, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu, o czym sąd poucza wnoszącego pismo.” Ta nowelizacja art. 125 § 2¹ k.p.c. weszła w życie z dniem 8 września 2016 r. (art. 23 ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015r.).

W ustawie zmieniającej z dnia 15 stycznia 2015 r. szło, po pierwsze, o nowelizację art. 505⁽³¹⁾ kpc, regulującego zagadnienia dotyczące elektronicznego postępowania upominawczego, jak też dostosowanie do tej zmiany przepisu art. 125 § 2⁽¹⁾ kpc, w którym zastąpiono pojęcie drogi elektronicznej pojęciem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, po drugie, o stworzenie w ramach Kodeksu postępowania cywilnego podstaw dalszej informatyzacji postępowania wieczystoksięgowego (wprowadzenie obowiązku inicjowania tego postępowania drogą elektroniczną przez notariusza, komornika sądowego oraz naczelnika urzędu skarbowego, jako organu egzekucyjnego). Zmiana art. 125 § 2⁽¹⁾ k.p.c., dokonana ustawą zmieniającą z dnia 10 lipca 2015 r., jest częścią realizacji zamierzenia usunięcia z Kodeksu postępowania cywilnego wieloznacznego pojęcia „złożenie pisma drogą elektroniczną” i zastąpienia go zwrotem „złożenie pisma za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe”. Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r. (druk nr 2655 Sejmu VII kadencji), zmiana ta została dokonana właśnie dla wyeliminowania wątpliwości dotyczących dopuszczalności wniesienia pisma drogą elektroniczną, ale z pominięciem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, czyli wniesienia go np. za pomocą poczty elektronicznej, a nie za pośrednictwem tego systemu teleinformatycznego, który został stworzony i ustanowiony dla obsługi postępowania sądowego. Zamierzenie to oddane zostało w definicji pojęcia „system teleinformatyczny”, przyjętej na potrzeby Kodeksu postępowania cywilnego, która zawarta jest w art. 125 § 2⁽¹⁾ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 8 września 2016 r. System teleinformatyczny zdefiniowany jest przecież w tym przepisie w ten sposób, że jest nim system teleinformatyczny obsługujący postępowanie sądowe. Systemem teleinformatycznym w tym rozumieniu (przyjętym w postępowaniu cywilnym) nie jest zatem taki system, który nie obsługuje postępowania sądowego, choćby zapewniał możliwość porozumiewania się z sądami drogą elektroniczną, jak np. poczta elektroniczna. Potrzeba wyeliminowania wątpliwości dotyczących dopuszczalności wniesienia pisma drogą elektroniczną, lecz z pominięciem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, zrodziła konieczność zmiany wszystkich przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, w których ówczesnie użyty był jeszcze zwrot „droga elektroniczna”. Wyjątek w tym zakresie stanowiły przepisy o postępowaniu rejestrowym, co motywowane było potrzebą zachowania ich spójności z regulacjami zawartymi w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (obecnie tekst jednolity w Dz. U. z 2016 r. poz. 687 z późn. zm.).

Istotą tej zmiany art. 125 § 2¹ k.p.c., która została dokonana ustawą zmieniającą z dnia 10 lipca 2015 r., jest wprowadzenie dystynkcji między pismami procesowymi, które wnosi się wyłącznie za pomocą systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, a pismami, które mogą być wnoszone za pośrednictwem tego systemu, jeżeli wnoszący pismo dokonał wyboru tej drogi. Zaprojektowano bowiem wprowadzenie możliwości wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego również w tzw. tradycyjnych postępowaniach cywilnych, by strona (jej organ, przedstawiciel ustawowy lub pełnomocnik) mogła w konkretnej sprawie dokonać wyboru tej drogi lub z niej zrezygnować. Oświadczenie o wyborze tego sposobu wnoszenia pism procesowych w cywilnych postępowaniach sądowych ma być składane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe (§ 2⁴ dodany do art. 125 k.p.c. z dniem 8 września 2016 r. przez art. 2 pkt 7 lit. b ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r.), a nie jakąkolwiek drogą elektronicznego porozumiewania się z sądem, co wyłącza możliwość skutecznego złożenia takiego oświadczenia za pośrednictwem poczty elektronicznej. Przepis art. 125 § 2¹ k.p.c., w brzmieniu obowiązującym od 8 września 2016 r., stanowi, że jeżeli wnoszenie pism za pomocą systemu jest obligatoryjne albo strona wybrała wnoszenie pism za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, to pismo wniesione z pominięciem tej drogi nie wywoła skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu. Zgodnie z art. 125 § 2² k.p.c. (dodanym do art. 125 k.p.c. z dniem 8 września 2016 r. przez art. 2 pkt 7 lit. b ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r.), gdy wniesienie pisma procesowego za pośrednictwem systemu teleinformatycznego jest obligatoryjne albo gdy strona dokonała takiego wyboru, że tą drogą będzie wnosić pisma procesowe (to jest złożyła oświadczenie o dokonaniu takiego wyboru za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe), w razie niewniesienia pisma za pośrednictwem systemu

teleinformatycznego sąd obowiązany jest pouczyć stronę, że wniesienie pisma procesowego z pominięciem systemu teleinformatycznego jest bezskuteczne.

Na podstawie art. 125 § 3¹ k.p.c. wydany został akt wykonawczy regulujący sposób wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, mianowicie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sposobu wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe (Dz. U. poz. 1783 z późn. zm.).

W okresie od 1 kwietnia 2016 r. do 6 października 2016 r. pismo procesowe wnoszone za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe miało być opatrywane bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP (art. 126 § 5 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 kwietnia 2016 r., nadanym ustawą zmieniającą z dnia 15 stycznia 2015 r.). Od dnia 7 października 2016 r. (na mocy art. 126 § 5 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 7 października 2016 r., nadanym przez art. 52 ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej, Dz. U. poz. 1579) pismo procesowe wnoszone za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe opatrywane ma być kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

Zaakcentowania wymaga, że gdy w przepisach postępowania cywilnego mowa jest o podpisie potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, zawsze chodzi wówczas o podpis elektroniczny złożony przez użytkownika konta ePUAP, do którego zostały dołączone informacje identyfikujące zawarte w profilu zaufanym ePUAP, odpowiadający cechom opisanym w art. 3 pkt 15 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (tekst jednolity w Dz. U. z 2014 r. poz. 1114 z późn. zm.).

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zbyteczne jest omawianie kwestii związanych z podpisywaniem i wnoszeniem za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe pism procesowych składanych w elektronicznym postępowaniu upominawczym, postępowaniu rejestrowym, czy wieczystoksięgowym. W tych właśnie postępowaniach (w różnym zakresie) ustawodawca przewidział obowiązek wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

Konieczne jest natomiast wyjaśnienie kwestii możliwości dokonania przez stronę wyboru, że pisma procesowe wnosić będzie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, mimo braku takiego obowiązku.

Omawiając to zagadnienie, należy zwrócić uwagę tak na aspekt prawny, jak i techniczny.

W odniesieniu do drugiego z nich zaakcentować trzeba to co wcześniej już wskazano. System teleinformatyczny obsługujący postępowania sądowe, o którym mowa między innymi w art. 125 i art. 126 k.p.c., nie jest tożsamy z każdą inną drogą elektroniczną, w tym z pocztą elektroniczną. Powód natomiast posłużył się w procesie cywilnym do wniesienia pisma procesowego (zażalenia) pocztą elektroniczną, uznając, że czyni zadość wymaganiom wynikającym z przepisów postępowania.

Przepis art. 20 ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r. stanowi, że w okresie 3 lat od wejścia jej w życie, to jest od dnia 8 września 2016 r., dokonanie wyboru wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe oraz dalsze wnoszenie tych pism za pośrednictwem tego systemu jest dopuszczalne, jeżeli ze względów technicznych, leżących po stronie sądu, jest to możliwe.

Jednak aktualnie – poza elektronicznym postępowaniem upominawczym, postępowaniem wieczystoksięgowym i rejestrowym (w różnym zakresie) – jeszcze nie istnieje techniczna możliwość wnoszenia za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe pism procesowych również w tych wszystkich postępowaniach, w których ustawa nie wprowadziła takiego obowiązku wnoszenia pism procesowych. Wybór taki mógłby i tak dotyczyć wyłącznie wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego

obsługującego postępowania sądowe, a nie wnoszenia ich jakąkolwiek inną drogą elektroniczną (np. pocztą elektroniczną).

Mimo że przepis art. 125 § 2¹ k.p.c. daje stronie możliwość dokonania wyboru, że w tych postępowaniach, w których wniesienie pisma procesowego za pośrednictwem systemu teleinformatycznego nie jest obligatoryjne będzie wnosić pisma procesowe za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, ze względów technicznych, leżących po stronie sądów, nie jest możliwe dokonanie takiego wyboru do czasu powstania technicznej możliwości wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem tego systemu teleinformatycznego również w innych postępowaniach niż elektroniczne postępowanie upominawcze, postępowanie rejestrowe, czy wieczystoksięgowe. Stan taki trwać będzie do czasu powstania tego rodzaju technicznych możliwości, nie dłużej niż przez 3 lata od dnia 8 września 2016 r. (art. 20 ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r.).

W efekcie brak jest podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie przepisu art. 126 § 5 k.p.c., który – jak o tym wcześniej była już mowa – w okresie od 1 kwietnia 2016 r. do 6 października 2016 r., stanowił, że pismo procesowe wniesione za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe opatruje się bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, natomiast od 7 października 2016 r. stanowi, że pismo procesowe wniesione za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 6 września 2016 r. (k. 2). W myśl art. 21 ust. 1 ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r. przepisy w brzmieniu nadanym tą ustawą stosuje się do postępowań wszczętych po wejściu jej w życie. Zatem nie mógłby w niej znaleźć zastosowania art. 125 § 2¹ k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą z 10 lipca 2015 r., lecz w takim, jakie nadała mu ustawa zmieniająca z dnia 15 stycznia 2015 r. Jest to uwaga o wyłącznie porządkującym charakterze, gdyż art. 126 § 5 k.p.c. nie ma zastosowania w niniejszej sprawie ani w wersji obowiązującej w okresie od 1 kwietnia 2016 r. do 6 października 2016 r., ani w wersji obowiązującej od 7 października 2016 r., co wcześniej naprowadzono.

Do rozważenia pozostaje jeszcze zastosowanie w niniejszej sprawie przepisu art. 125 § 2³ k.p.c., zgodnie z którym jeżeli z przyczyn technicznych leżących po stronie sądu nie jest możliwe wniesienie pisma procesowego za pośrednictwem systemu teleinformatycznego w wymaganym terminie, stosuje się przepisy art. 168-172 k.p.c. Przepis ten został z dniem 8 września 2016 r. dodany do Kodeksu postępowania cywilnego przez art. 2 pkt 7 lit. b ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r. Już z tej przyczyny nie mógłby więc mieć zastosowania w niniejszej sprawie (art. 21 ust. 1 ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r.). Zastosowaniu art. 125 § 2³ k.p.c., pomijając kwestię intertemporalną, sprzeciwiałoby się jednak przede wszystkim jego znaczenie. Reguluje bowiem inną sytuację. Po pierwsze, w której zachodzi obowiązek wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe; nie dotyczy to rozpoznawanej sprawy, jak to wcześniej podkreślono. Po drugie, w której zachodzi możliwość dokonania przez stronę wyboru, że pisma procesowe będzie w danej sprawie wnosić za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, mimo braku takiego obowiązku. Dokonanie takiego wyboru jest wyłączone z uwagi na obecnie występującą techniczną niemożliwość obsługiwania przez system teleinformatyczny obsługujący postępowanie sądowe innych postępowań cywilnych niż elektroniczne postępowanie upominawcze, postępowanie wieczystoksięgowe i postępowanie rejestrowe (nie tylko w Sądzie Okręgowym w Gliwicach, który wydał zaskarżone postanowienie, czy w Sądzie Apelacyjnym w Katowicach, jako właściwym sądzie odwoławczym, ale i w innych sądach). Ustawodawca, właśnie z uwagi na ten aspekt techniczny, postanowił, że wybór wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe oraz dalsze wnoszenie tych pism za pośrednictwem tego systemu (a nie wnoszenie pisma procesowego jakąkolwiek inną drogą elektroniczną) w ciągu 3 lat od wejścia w życie ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r., to jest od 8 września 2016 r., jest dopuszczalny tylko wtedy, gdy ze względów technicznych, leżących po stronie sądu, jest to możliwe (art. 20 ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r.). Sensem teraz omawianego art. 125 § 2³ k.p.c. jest to, żeby strony, które mają obowiązek wnosić pisma procesowe za pośrednictwem systemu teleinformatycznego

obsługującego postępowanie sądowe bądź dokonały wyboru sposobu wnoszenia pism procesowych za pośrednictwem tego systemu, gdyby był dopuszczalny, jako technicznie możliwy, nie zostały dotknięte procesowymi skutkami niesprawności systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe wywołanej przyczyną obciążającą sąd. Z tego względu ustawodawca wskazał w art. 125 § 2³ k.p.c. na przepisy art. 168-172 k.p.c., które regulują instytucję przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej. Przepis art. 125 § 2³ k.p.c. nie mógłby więc znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie z naprowadzonych przyczyn, gdyby jego stosowaniu w niej i tak nie sprzeciwiał się fakt, że ma on zastosowanie do postępowań wszczętych w dniu 8 września 2016 r. i później (art. 21 ust. 1 ustawy zmieniającej z dnia 10 lipca 2015 r.).

Podsumowując, zażalenie na postanowienie z dnia 21 listopada 2016 r. zawiera brak formalny, gdyż nie zostało podpisane (co możliwe byłoby przez zamieszczenie przez powoda podpisu na wydruku z poczty elektronicznej zawierającym to pismo procesowe bądź przez podpisanie i złożenie w czasie wyznaczonym do usunięcia braku formalnego dokumentu zawierającego zażalenie, sporządzonego w formie pisemnej), zaś termin do usunięcia tego braku upłynął bezskutecznie, mimo pouczenia skarżącego o skutku nieusunięcia braku formalnego zażalenia.

W efekcie zażalenie podlegało odrzuceniu już przez Sąd pierwszej instancji (art. 370 w związku z art. 397 § 2 k.p.c.), który nie odrzucił jednak zażalenia. Zgodnie z art. 373 w związku z art. 397 § 2 k.p.c., sąd drugiej instancji w takiej sytuacji odrzuca na posiedzeniu niejawnym zażalenie, jako podlegające odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji.

Zatem zażalenie odrzucił Sąd Apelacyjny, stosując art. 373 w związku z art. 397 § 2 k.p.c.